

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 34Csp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125200763
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Uhrinovský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125200763.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom JUDr. Petrom Uhrinovským, PhD. v právnej veci žalobcov 1. A. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D. a 2. E. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX D., obaja zast. JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č., 163/66089 01 Svidník, proti žalovanému 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom sumu vo výške 10 EUR, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa žalobou doručenou dňa 3.2.2025 domáhali voči žalovanému zaplata sumy 100 EUR a nahradenia trov konania.

1.1. Žalobu odôvodnili tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/74/2022 (ďalej aj ako „Základne konanie“) bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 9Csp/74/2022 zo dňa 6. mája 2024 (ďalej aj ako „Rozsudok“) súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere - stavebný úver so sporením zo dňa 8.8.2012 (ďalej aj ako „Zmluva“) v bode 4.1 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

1.2. Keďže žalobcovia ako spotrebitelia úspešne uplatnili porušenie ich práva na súde, tak im vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie (ďalej aj ako „PFZ“) titulom § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), ktorý si uplatnili vo výške 100 EUR.

1.3. Výšku uplatneného nároku odôvodnili tým, že žalovaný v Zmluve použil jednu neprijateľnú zmluvnú podmienku, za ktoré si uplatňujú 100 EUR. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by kritériom mala byť aj recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným dňa 10.3.2025 (vyjadrenie k žalobe), pričom uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú a domáhal sa, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol

a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobcovi nič nebránilo, aby si Základnom konaní súčasne uplatňoval aj nárok na priznanie PFZ, pričom ide celkom zjavne o neprimeranú sumu.

2.1. Počas trvania úverového vzťahu žalobcovia nerozporovali žiadnu náležitosť Zmluvy ani iné dohodnuté podmienky. Nevyužili ani možnosť odstúpiť od Zmluvy do štrnástich dní od jej uzavretia, nepodali reklamáciu alebo sťažnosť na príslušný orgán dohľadu. Namiesto zodpovedného prístupu k splneniu svojho dlhu sa žalobcovia prekvapivo rozhodli po takmer desiatich rokoch od uzavretia Zmluvy, zneužiť prospotrebiteľskú legislatívu a napadnúť bez akýchkoľvek mimosúdnych rokovaní Zmluvu určovacou žalobou, ktorá nemá žiaden racionálny a ani právny základ. Žalobcovia nikdy nevytkli a nesnažili sa o odstránenie aktuálne namietaných údajných nedostatkov Zmluvy. Ktorákoľvek časť alebo podmienky Zmluvy môžu byť pritom jednoducho a mimosúdne upravené prostredníctvom písomného dodatku k Zmluve.

2.2. Dubiózne správanie žalobcov vzhľadom na opísaný skutkový stav vykazuje evidentne znaky šikanózneho výkonu práva, ktoré by všeobecné súdy nemali tolerovať, v opačnom prípade možno považovať úpravu o „dobrých mravoch“ za obsolentnú. Porušenie spočívajúce v existencii dvoch neprijateľných zmluvných podmienok nemalo žiaden negatívny dopad na správanie žalobcov. Ďalšie priznanie peňažných nárokov, a to vo forme PFZ vo výške 100,- EUR, by bolo krajne nespravodlivé.

2.3. Vzhľadom na opísané extraordinárne okolnosti a špekulatívne konanie žalobcu sa preto žalovaný domáhal, aby súd v danom prípade aplikoval § 257 CSP a nepriznal žalobcovi uplatnený nárok na náhradu trov konania, ak by súd hypoteticky žalobe vyhovel. Žalobca ako spotrebiteľ je ex lege oslobodený od súdnych poplatkov. Z týchto dôvodov vníma konanie žalobcu za nehospodárne, keďže objektívne mohol a mal uplatniť „zadarmo“ nárok na PFZ v skoršom Základnom konaní, pričom nejde o konanie, ktoré vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom.

3. Žalobca v replike (§ 167 ods. 3 CSP) uviedol, že Rozsudok 9Csp/74/2022 jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou, došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia

3.1. V žiadnom prípade nemožno určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný následok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Judikované určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V žiadnom prípade nemožno výsledok Základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa

3.2. Primeranosť PFZ je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niest akúkoľvek zodpovednosť a porušenie svojich zákonných povinností alibisticky ospravedľuje. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Suma 100 EUR predstavuje 0,00000012 z výšky zisku žalovaného za rok 2023 (údaj z portálu F.). Symbolická suma PFZ niekoľkých desiatok eur predsa dodávateľa neodradí od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Žalovaný sa porušenia nedopustila iba voči žalobcom, ale vzhľadom na formulárovosť zmlúv voči tisíckam klientov. Preto požadovaná suma v minimálnej miere nepochybne napĺňa jednotlivé funkcie inštitútu.

4. Žalovaný v duplike (§ 167 ods. 4 CSP) uviedol, že žalobca si žiada PFZ vo výške 100 EUR, a to po takmer 13-tich rokoch od uzavretia Zmluvy (8.8.2012). S prihliadnutím na špecifické okolnosti tejto veci ide o neprimeranú sumu a uplatnenie práva v rozpore s čl. 5 CSP.

4.1. K tvrdeniu žalobcu „žalovaný je veľkou bankovou spoločnosťou, pre ktorú je tento spor finančne zanedbateľný“ uviedol, že ide o typický argumentačný faul, ktorý zneužívajú spotrebiteľia a ich zástupcovia v obdobných sporoch, v ktorých tendenčne poukazujú na hospodárske výsledky (zisk) bánk. Tie však nemajú kauzalitu vo vzťahu k uplatnenému nároku na priznanie primeraného finančného

zadosťučinenia, ktoré je v tomto prípade neprimerané. Navyše, v Základom konaní súd priznal žalobcovi trovy konania vo výške 1.392,72 EUR.

5. V zmysle § 177 ods. 1 v spojení s § 297 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj ako „CSP“) súd na prejednanie tohto sporu nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 22.7.2025 (ďalej aj ako „Pojednávanie“).

5.1. Na Pojednávaní žalobcovia uviedli, že nárok na PFZ uplatnený v tomto konaní si v Základom konaní neuplatnil, lebo majú právo si ho uplatniť v samotnom konaní.

6. Z písomných vyjadrení strán sporu, Pojednávania a vykonaného dokazovania listinnými dôkaznými prostriedkami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, súd zistil nižšie uvedený skutkový stav.

6.1. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu vedeného pod spisovou značkou 9Csp/74/2022 súd zistil, že Rozsudkom 9Csp/74/2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.5.2024, súd mimo iného rozhodol: „Určuje, že zmluvná podmienka nachádzajúca sa v Zmluve o úvere, stavebný úver so sporením uzavretej dňa 08.08.2012 v bode 4.1 v znení – „Poplatok za správu a vedenie úverového účtu Eur 1,66“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná.“

6.2. Z pripojeného spisu a v zmysle stranami výslovne uvedených skutkových tvrdení považoval súd tieto skutočnosti za nesporné: (-) Výsledok Základného konania.

6.3. Súd ďalej v zmysle § 151 CSP (Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.) považoval za nesporné aj tieto skutočnosti: (-) Žaloba podaná po cca 13-ich rokoch od uzavretia Zmluvy.

7. Na vyššie zistený a opísaný skutkový stav súd aplikoval tieto právne normy a zmluvné dojednania strán sporu platné a účinné k dňu vyhlásenia tohto rozsudku, ak ďalej nie je uvedené inak (zistil nižšie uvedený právny stav): (-) § 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 3 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, (-) 53 ods. 1 a 3 zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Nový zákon o ochrane spotrebiteľa“).

8. V zmysle zisteného skutkového a právneho stavu súd takto vec právne posúdil a rozhodol nižšie uvedeným spôsobom a na základe nižšie uvedených úvah.

9. Podľa § 53 ods. 1 a 3 Nového zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024. Konania o porušení povinností v oblasti ochrany spotrebiteľa začaté a neukončené pred 1. júlom 2024 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

10. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie vznikne, ak si spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom. Predmetný nárok vzniká voči tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá.

12. Jediným predpokladom, ktorého naplnenie sa v tomto prípade vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve a pod.).

13. Vo vzťahu k výške (resp. rozsahu) nároku na finančné zadosťučinenie zákon určuje len kritérium primeranosti a neustanovuje už žiadne iné kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zohľadniť.

14. K nároku na finančné zadosťučinenie, jeho výške a ostatným skutočnostiam vzťahujúcim sa k tomuto nároku súd poukazuje na nižšie uvedenú judikatúru.

14.1. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza predmetnej právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3Co/20/2017 zo dňa 04. mája 2017).

14.2. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. januára 2019).

14.3. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta Zákona o ochrane spotrebiteľa, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021).

15. Súd je toho názoru, že žalobcovia boli úspešní v základnom konaní (úspešne uplatnili porušenie práva alebo povinnosti, keď súd judikoval v prospech žalobcov konkrétny nárok z porušenia takéhoto práva alebo povinnosti – určenie neprijateľnosti predmetných zmluvných podmienok) a z tohto dôvodu im vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

16. Inštitútu finančného zadosťučinenia má plniť viacero funkcií. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, pričom postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

17. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že žalobný návrh žalobcu je čo sa týka nároku dôvodný. Žalovaný úspešným uplatnením nároku v Základnom konaní, splnil zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia titulom § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

18. Súd žalobcom priznal sumu finančného zadosťučinenia vo výške 10 EUR (za 1 x NPZ). Súd pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal aj z okolností tohto konkrétneho prípadu [(-) nároky zo Zmluvy uplatnené cca po 13 rokoch, (-) mimo porušenia povinnosti v Základnom konaní neexistencia žiadnych iných relevantných skutočností odôvodňujúcich ujmu spôsobenú žalobcom].

19. Pri určovaní výšky PFZ je nutné zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej ktorej veci, opačný prístup by viedol k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. V prípade PFZ ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ho viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. Žalobcovia však v tomto spore mimo porušenia povinnosti v základnom konaní žiadne iné rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce výšku žiadaného PFZ ani len netvrdili.

20. Súd takto priznanú sumu považoval v celom rozsahu za primeranú, a to za stavu, že cieľom inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Priznanú sumu finančného zadosťučinenia pritom považuje súd aj za vyrovnanie ujmy žalobcovi ako spotrebiteľovi, ktorá je akousi satisfakciou za stav vyvolaný žalovaným. Zároveň priznaním primeraného finančného zadosťučinenia došlo aj k naplneniu odradzujúcej funkcie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

21. Súd teda priznanú sumu považoval za dôvodnú a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom primerané finančné zadosťučinenie v súdom určenej výške a v prevyšujúcej časti žalobný návrh zamietol.

22. K námietkam žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku odkazuje súd na vyššie uvedenú argumentáciu, pričom na doplnenie uvádza, že sa pri určovaní výšky stotožnil s jeho námietkou, že hospodárske výsledky (zisk) bánk alebo iných veriteľov nie sú pre určenie výšky PFZ relevantné, nakoľko tieto nemajú žiadnu kauzalitu vo vzťahu k uplatnenému nároku.

23. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP, a to v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a s ohľadom na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

23.1. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (R 34/1982). Platné právne predpisy teda pre aplikáciu predmetného ustanovenia vyžadujú kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to (i) dôvody hodné osobitného zreteľa a (ii) výnimočné okolnosti, pričom zákon tieto podmienky bližšie nešpecifikuje a ponecháva to na súdnu prax. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové pomery, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nie len tej

strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/164).

23.2. Súčasťou rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky je záver, podľa ktorého pokusy účastníkov vyťažiť z rozdelenia pohľadávky inak zažalovateľnej len jednou žalobou nielenže nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva, ale počínanie v rozpore s tu uvedeným je priam ukážkovým prípadom potreby použitia úpravy z ustanovenia § 150 ods. 1 OSP (teraz § 257 CSP) (Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 7Cdo/31/2016 zo dňa 23. februára 2017).

23.3. Nevylučuje sa ani možnosť, že by sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva a priznania finančného zadosťučinenia (Uznesenie NS SR č. k. 1Cdo/173/2022 zo dňa 25. apríla 2023).

23.4. V Základnom konaní sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti ním identifikovanej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve. Nič pritom nevylučuje možnosť, aby sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva (na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na ochranu spotrebiteľa) a aj priznania finančného zadosťučinenia.

23.5. Zároveň žalobcovia žiadny relevantný dôvod na tzv. „rozdelenie“ nárokov do dvoch samostatných konaní neuviedli, pričom sa vyjadrili len tým spôsobom, že majú právo si nárok na PFZ uplatniť v samostatnom konaní.

23.6. Na základe vyššie uvedeného a za analogického použitia citovanej judikatúry sa tak javí, že účelom takéhoto „rozloženia“ žalobných nárokov (žaloba, ktorou sa uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na ochranu spotrebiteľa a žaloba na primerané finančné zadosťučinenie) je len vytvorenie dodatočných trov konania (trov právneho zastúpenia).

23.7. Pokusy účastníkov vyťažiť z rozdelenia pohľadávky, resp. žalobných nárokov inak zažalovateľných len jednou žalobou nielenže nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva, ale počínanie v rozpore s tu uvedeným je priam ukážkovým prípadom potreby použitia úpravy vyplývajúcej z ustanovenia § 257 CSP (Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa).

23.8. Pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP a pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd v zmysle vyššie uvedených skutočností vzal v úvahu na strane žalobcu to, že aké okolnosti ho viedli k uplatneniu nároku na súde a ostatné okolnosti (uplatnenie si žiadaných nárokov v dvoch samostatných konaniach). Súd zároveň takého rozhodnutie o trovách konania považuje za spravodlivé.

23.9. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov aplikácie § 257 CSP tak súd o trovách konania rozhodol spôsobom, že nárok na náhradu týchto trov konania žiadnej zo strán nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané a treba ho predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu tohto rozsudku je možné vykonať podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.